

Vigència dels partits polítics

Una de les bases de la democràcia, el partit polític, pateix una manca de credibilitat i de representativitat dels interessos que, en teoria, defensa. Els professors de Sociologia Cario Marletti i Joaquim Sempere en parlen.

ORIOL MARTI

Escriu aquestes línies quan encara s'han de fer les eleccions, però el lector les resseguirà quan ja en sabrà els resultats (ai, lentes carreteres de la paraula impresa!), i aquest fet em col·loca en una situació que semblaria difícil, perquè tots plegats, jo, els convidats d'avui, i tu, lector, parlem d'un tema, la vigència o no dels partits polítics, i això, que és més aviat conceptual, acaba de sofrir una mena de prova en aquestes darreres eleccions. Tanmateix, aquests debats no pretenen pas seguir el dia a dia, sinó plantejar-se una actualitat relativa. I la pregunta sobre la vigència dels partits polítics sura en l'ambient polític i social des de fa uns quants anys. Considerables quotes d'abstenció, pràctica del vot (no voto aquest partit, sinó contra aquell altre), manca de participació en el conjunt de la vida política, despolitització i desideologització dels eslògans: ("Fem país", "Feina ben feta", "El canvi", "El canvi del canvi", "Solucions"...), no són sinó fórmules buides; sentiment generalitzat que el poder corromp, separació, per tant, de la societat civil respecte a allò que despectivament anomenem "la classe política"... són símptomes, tots ells alarmants, d'un esvaïment, si més no,

de la democràcia. La qüestió és, crec, si els partits polítics —eina històrica d'aglutinament d'un sector del poble entorn d'un programa que defensarà els seus interessos i que el representarà al Parlament— són ara realment representatius dels interessos que diuen representar o si, quan la societat ha canviat a un ritme accelerat, des d'una fase industrial clarament dividida en classes a una de postindustrial en què les classes s'haurien de redefinir, els partits romanen ancorats en la societat que els va veure néixer, arrogant, doncs, unes definicions que ni els programes respecten ni el sector de població que s'hi hauria de reconèixer s'hi reconeix.

Quant al futur, ens hauríem de demanar quines haurien de ser les propostes que representessin els nous valors emergents de manera que la ciutadania no sols s'hi sentís representada, ans hi participés activament.

Aquest és certament un debat de final de mil·lenni. Avui hi participen en Joaquim Sempere, professor de Filosofia i Sociologia a la Universitat de Barcelona, i en Carlo Marletti, professor de Sociologia a la Facultat de Ciències Polítiques de Torí. Espero que sigui de l'interès del lector.

Anna Papiol